

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci **žalobce: Ing. M. T.**, bytem xx, doručovací adresa: xx, zastoupeného JUDr. Jiřím Sobotkou, advokátem se sídlem Palackého 223/5, Nymburk, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1.11.2012, sp. zn. SZ_124511/2011/KUSK, čj. 124511/2011/KUSK, a ze dne 1.11.2012, sp. zn. SZ_124522/2012/KUSK, čj. 124522/2012/KUSK,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124511/2011/KUSK, čj. 124511/2011/KUSK, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Rozhodnutí žalovaného 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124522/2012/KUSK, čj. 124522/2012/KUSK, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 23.000 Kč, k rukám JUDr. Jiřího Sobotky, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se dvěma samostatnými žalobami podanými u Městského soudu v Praze domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124511/2011/KUSK žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Obecního úřadu Oseček (dále též „obecní úřad“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 2. 2012, čj. 3/MP/2/2012, kterým byl žalobci vyměřen místní poplatek za užívání

veřejného prostranství ve výši 7.750 Kč (část pozemku p. č. xx, k. ú. Oseček, o výměře 5 m², za období od 30. 7. 2011 do 31. 12. 2011). Rozhodnutím rovněž ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124522/2012/KUSK žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr obecního úřadu ze dne 1. 3. 2012, čj. 4/MP/2/2012, kterým byl žalobci vyměřen místní poplatek za užívání téhož veřejného prostranství ve výši 2.500 Kč (za období od 1. 1. 2012 do 19. 2. 2012).

Městský soud v Praze usneseními ze dne 18. 1. 2013, čj. 8 Af 2/2013-11 a čj. 8 Af 3/2013-11, obě žaloby postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Zdejší soud usnesením ze dne 5. 2. 2013 spojil řízení o těchto dvou žalobách ke společnému projednání s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 46 Af 3/2013.

V žalobě proti rozhodnutí sp. zn. SZ_124511/2011/KUSK žalobce po shrnutí dosavadního průběhu správního řízení a rekapitulaci obsahu rozhodnutí správních orgánů předně namítl, že vlastníkem stavební buňky, o jejíž umístění na veřejném prostranství se jedná, je společnost P. s. CZ. Tuto buňku uvedená společnost zapůjčila žalobci dne 3. 2. 2012 pro jeho potřebu s tím, že žalobce zajistí její odstranění z veřejného prostranství, což učinil dne 19. 2. 2012. Místní poplatek může být proto od žalobce požadován teprve od 3. 2. 2012. Za předcházející období nemůže být poplatek žalobci vyměřen. Podle § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Žalovaný i správní orgán I. stupně na tuto svou povinnost rezignoval a jediným důkazem, o němž je opřeno napadené rozhodnutí, je místní šetření provedené funkcionáři obce. V rámci tohoto šetření se však správní orgán I. stupně nezabýval otázkou, kdo realizoval zábor veřejného prostranství před 3. 2. 2012. Poplatníkem nemusí být jen vlastník zařízení, kterým byl zábor realizován, ale i osoba, která věc používá na základě jiného právního titulu. V situaci, kdy správní orgán I. stupně vycházel z toho, že předmětná buňka je ve vlastnictví uvedené společnosti, ale zábor dne 3. 2. 2012 ohlásil žalobce, měly tedy správní orgány pečlivě zjišťovat skutečnosti rozhodné pro stanovení místního poplatku, tedy zejména osobu poplatníka. Spokojily se však pouze se závěry místního šetření, ze kterého však osoba poplatníka nevyplývá a vůbec nevyzvaly žalobce ani uvedenou společnost k podání vysvětlení. Tím správní orgány porušily i § 92 odst. 4 daňového řádu, podle něhož, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. Žalobce dále uvedl, že si je vědom, že soud bude vycházet při svém rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a proto nemůže navrhopvat důkazy k prokázání svých tvrzení. Přesto k žalobě přiložil smlouvu o výpůjčce z 3. 2. 2012, na jejímž základě žalobce buňku užíval. Soud nemůže podle žalobce dojít k jinému závěru, než že napadené rozhodnutí není opřeno o řádně zjištěný skutkový stav, což je možné napravit pouze dalším dokazováním po zrušení napadeného rozhodnutí.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného sp. zn. SZ_124522/2012/KUSK žalobce uplatnil shodné žalobní námitky a nad rámec výše uvedeného ještě dodal, že za dané důkazní situace mu měl být vyměřen místní poplatek pouze za období od 3. 2. 2012 do 19. 2. 2012, tj. za 17 dní, ve výši 850 Kč. Jelikož však ve správním soudnictví nelze předmětné napadené rozhodnutí zrušit pouze za část časového období, domáhá se žalobce zrušení rozhodnutí celého.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobám zejména uvedl, že žalobce napadá řízení před správním orgánem I. stupně, aniž by však jakkoliv konkretizoval, v čem spatřuje nezákonnost napadených rozhodnutí. Mezi účastníky je nesporné, že na veřejném prostranství byla umístěna buňka stavebního zařízení, a to v období od 31. 7. 2011 do 20. 2. 2012, přičemž nespornými jsou též rozměry buňky. Nesporná je dále i skutečnost, že dne 3. 2. 2012 jako oznamovatel, s odkazem na obecně závaznou vyhlášku č. 2/2008 (resp. 1/2004) oznámil žalobce „dočasné umístění kontejneru na pozemku p. č. xx, k. ú. Oseček“, bez uvedení počátku a konce období záboru. Nesporná je dle žalovaného též skutečnost, že v odvolání proti platebním výměrům žalobce pouze namítl, že „v roce 2012 oznámil zábor veřejného prostranství“, resp. že „v roce 2011 zábor neoznámil“. Správní orgán vyšel ze zjištěné skutečnosti, a to umístění stavební buňky na veřejném prostranství. K umístění této buňky se přihlásil žalobce. Správní orgán proto vyměřil místní poplatek podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“). Tvzení žalobce, že vlastníkem buňky je právnická osoba, a tvrzení ohledně výpůjčky buňky, jsou zjevně účelová, a to i proto, že se objevují až v žalobě. Tato tvrzení mohl a měl žalobce uplatnit ve správním řízení, v oznámení či v odvolání, aby se jimi správní orgány mohly zabývat. Odvolací orgán posuzoval podané odvolání pouze v rozsahu odvolacích důvodů v souladu s § 114 odst. 2 daňového řádu. Nelze mu proto vytýkat, že nezjistil vady, které ze spisu přímo nevyplývají a nebylo je možno ani jinak seznat. Účelovost tvrzení žalobce vyplývá i ze skutečnosti, že ten je jednatelem a společníkem P. s., s. r. o. Pokud by ta měla být poplatníkem, žalobce by o této skutečnosti musel vědět a dopisem z 3. 2. 2012, ve kterém oznámil zábor jako fyzická osoba, vědomě mylně informoval správní orgán. Žalobce ani nijak nereagoval na oznámení obecního úřadu ze dne 7. 2. 2012, kterým byl seznámen se zjištěním časového období, za které bude poplatek za užívání veřejného prostranství vyměřen. Žalovaný dále zdůraznil, že poplatníkem místního poplatku není vlastník stavebního zařízení, ale ten, kdo veřejná prostranství užívá, k čemuž se nesporně přihlásil žalobce. Správní orgán řešil pouze celkovou dobu a velikost užívání prostranství. Za tímto účelem provedl místní šetření, při kterém bylo nepochybně zjištěno užívání veřejného prostranství již dne 30. 7. 2011. Dalším šetřením pak bylo zjištěno, kdo je vlastníkem stavebního zařízení, načež se k užívání veřejného prostranství přihlásil žalobce. Žalovaný uzavřel, že žalobce naplnil zákonné podmínky pro vznik poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích a napadené platební výměry byly vydány v souladu se zákony a předmětnou vyhláškou. Žalovaný pak nad rámec výše uvedeného vyjádření též navrhl ke zjištění skutkového stavu výslech svědka, účastníka místního šetření.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že v žalobě tvrzenou nezákonnost blíže specifikoval, neboť odkázal na porušení § 92 odst. 2 a § 92 odst. 4 daňového řádu. Oznámení žalobce ze dne 3. 2. 2012 nelze dle jeho názoru vykládat tak, jak to dělá žalovaný. Žalobce tím oznamoval jen zábor od 3. 2. 2012. I v odvolání uvedl data 3. 2. 2012 a 19. 2. 2012, přičemž se bránil vyměření poplatku za dobu před tímto obdobím. V tomto rozsahu tedy žalovaný jako odvolací orgán měl provést dokazování. Žalobce dále uvedl, že nepopírá, že je jediným jednatelem P. s. CZ, nechápe však, proč z této skutečnosti žalovaný dovozuje, že oznámením z 3. 2. 2012 vědomě mylně informoval správní orgán. Tato informace se týkala záboru od 3. 2. 2012, na kterou měl žalobce ohledně buňky uzavřenou smlouvu. Právě skutečnost, že si žalovaný (správně „správní orgán I. stupně“, pozn. soudu)

nejprve zjistil vlastníka buňky a následně oznámila zábor jiná osoba, která se následně bránila vyměření poplatku za období před 3. 2. 2012, měla vést žalovaného k doplnění dokazování.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Dne 6. 2. 2012 bylo obecnímu úřadu doručeno oznámení ze dne 3. 2. 2012, ve kterém žalobce „v souladu s vyhláškou č. 1/2004 ze dne 3. 3. 2004 a vyhláškou č. 2/2008 ze dne 1. 1. 2009 (místní poplatky) oznamuje dočasné umístění kontejneru na pozemku p. č. xx, k. ú. Oseček“. Ve spise je dále založen přípis obecního úřadu ze dne 7. 2. 2012 adresovaný žalobci (informace ani doklad o doručení tohoto přípisu žalobci ve správním spisu není), v němž obecní úřad žalobci sděluje, že místním šetřením dne 30. 7. 2011 bylo zjištěno uložení stavebního kontejneru žalobce modré barvy o rozměrech 2,5 x 2 m na veřejném prostranství (p. č. xx ve vlastnictví obce) s tím, že místní poplatek bude vyměřen částečně, za období roku 2011 a sazbou 10 Kč/m²/den.

Dne 16. 2. 2012 vydal obecní úřad platební výměr č. 3/2012, čj. 3/MP/2/2012, kterým podle § 11 zákona o místních poplatcích a obecně závazných vyhlášek o místních poplatcích č. 1/2004 a č. 2/2008 rozhodl o vyměření místního poplatku žalobci za užívání veřejného prostranství, za umístění stavebního zařízení (stavební buňky) se sazbou 10 Kč/m denně za rok 2011 v období od 30. 7. 2011 do 31. 12. 2011, v částce 7.750 Kč. Dne 1. 3. 2012 pak vydal obecní úřad platební výměr č. 4/2012 čj. 4/MP/2/2012, kterým podle § 11 zákona o místních poplatcích a výše uvedených obecně závazných vyhlášek rozhodl o vyměření místního poplatku žalobci za užívání veřejného prostranství, za umístění stavebního zařízení (stavební buňky) se sazbou 10 Kč/m denně za rok 2012 v období od 1. 1. 2012 do 19. 2. 2012, v částce 2.500 Kč.

Následně dne 3. 4. 2012 podal žalobce proti platebnímu výměru č. 3/2012 odvolání, ve kterém uvedl, že žádný zábor veřejného prostranství v roce 2011 neoznámil, neuskutečnil a nemůže mu být proto účtován. Podle žalobce součástí napadeného platebního výměru není žádná příloha, důkaz nebo jiný materiál o skutečnosti, že jako fyzická osoba zábor veřejného prostranství uskutečnil. Též dne podal žalobce odvolání i proti platebnímu výměru č. 4/2012, ve kterém uvedl, že dne 3. 2. 2012 oznámil zábor veřejného prostranství a dne 19. 2. 2012 zábor ukončil. Oprávněně účtovaná částka je proto podstatně menší.

Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124511/2011/KUSK, čj. 124511/2011/KUSK (napadeným projednávanou žalobou) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr obecního úřadu ze dne 16. 2. 2012, čj. 3/MP/2/2012. K námitce žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že zábor pozemku dokládá písemný záznam o místním šetření ze dne 30. 7. 2011 včetně fotodokumentace.

Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124522/2012/KUSK, čj. 124522/2012/KUSK (napadeným projednávanou žalobou) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr obecního úřadu ze dne 1. 3. 2012, čj. 4/MP/2/2012. K odvolací námitce žalobce žalovaný uvedl, že zábor veřejného prostranství dokládá záznam o místním šetření ze dne 20. 2. 2012, přičemž v dodatečném oznámení poplatníka o záboru veřejného prostranství ze dne 3. 2. 2012 nejsou uvedena žádná data záboru, tudíž není zřejmé, o jak dlouhou dobu dočasného záboru se poplatníkovi jedná.

Součástí správního spisu je dále záznam o místním šetření ve věci umístění stavební kontejnerové buňky na veřejném pozemku p. č. xx. Při místním šetření uskutečněném dne 30. 7. 2011 za přítomnosti starosty obce Ing. A. D. a svědka MUDr. P. K. došlo ke zjištění stavu věci „*umístění modré stavební kontejnerové buňky v majetku stavební firmy Polabské stavební CZ s.r.o. na veřejném pozemku – návsi (p. č. xx) v majetku Obce Oseček*“, k čemuž byla pořízena fotodokumentace. Dále je součástí správního spisu též záznam o místním šetření ve věci odstranění stavební kontejnerové buňky z veřejného pozemku p. č. xx. Při tomto místním šetření uskutečněném dne 20. 2. 2012 opětovně za přítomnosti starosty obce a dále MUDr. P. K. došlo ke zjištění stavu věci „*odstranění modré stavební kontejnerové buňky v majetku stavební firmy Polabské stavební CZ s.r.o. (ohlašovatele Ing. M. T. MBA) z veřejného pozemku – návsi (p. č. xx) v majetku Obce Oseček*“.

V rámci správního spisu jsou též založeny obecně závazné vyhlášky obce Oseček o místních poplatcích č. 1/2004 (která nabyla účinnosti dne 3. 3. 2004) a č. 2/2008 (která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2009 a zrušila mimo jiné i uvedenou vyhlášku č. 1/2004). Poplatek za užívání veřejného prostranství je blíže upraven v hlavě III. vyhlášky č. 2/2008. Podle čl. 19 dané vyhlášky je určen poplatník daného poplatku tak, že „*poplatek platí fyzické i právnické osoby, které užívají veřejné prostranství způsobem uvedeným v čl. 17*“.

Žaloba byla podána včas a je věcně projednatelná. Soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, jakož i řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§75 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Vznesené žalobní námitky se v případě obou žalob týkají žalobcem tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu ze strany správních orgánů. Žalobce především namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutečnosti rozhodné pro stanovení poplatku, zejména pokud jde o osobu poplatníka, čímž mimo jiné porušily ustanovení § 92 odst. 2 a odst. 4 daňového řádu. Žalovaný postavil svoji obranu k uvedeným námitkám na tom, že odvolací orgán posuzuje odvolání pouze v rozsahu odvolacích důvodů, kdy zákon limituje rozsah, v jakém se odvolací orgán přezkumem napadeného rozhodnutí zabývá. Nelze odvolacímu orgánu vytýkat, že nezjistil vady, které ze spisu přímo nevyplývají, a nebylo je možno ani jinak seznat. Tvrzení žalobce uvedená v žalobě považuje žalovaný za účelová.

Podle § 76 odst. 1 s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem „*a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“.

Podle ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu, na který odkazuje žalobce, správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Odst. 4 téhož ustanovení pak stanoví, že pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k

prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle ustanovení § 114 citovaného zákona, odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele (odst. 2). Vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří (odst. 3).

Obecně lze v návaznosti na citovanou právní úpravu ke zjišťování skutkového stavu ze strany orgánů správy daně předeslat, že správce daně by měl samozřejmě vyvinout maximální úsilí, aby se přiblížil zjištění skutečného skutkového stavu, přičemž přitom není vázán dispozicí daňového subjektu a jím činěných návrhů na provedení důkazních prostředků. Pokud však jsou takovéto návrhy předloženy, musí se jimi zabývat. Vedle toho může samozřejmě také provádět i dokazování z vlastní iniciativy. Při správě daní se však neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako například v trestním právu, i přes výše uvedené proto vždy přísluší primární iniciativa daňovému subjektu (srov. komentář k citovaným ustanovením in Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011).

Z předloženého správního spisu je zjevné, že mezi účastníky není sporné, že se předmětný kontejner na veřejném prostranství v daném období nacházel, ostatně vzniklý spor se zjevně netýká ani období, ve kterém se tak stalo. Spor se naopak týká toho, zda žalobce jakožto fyzická osoba je poplatníkem daného poplatku za správcem daně doměřená období roku 2011 i 2012. Zde je třeba připomenout, že žalobce jako fyzická osoba oznámil obecnímu úřadu dočasné umístění kontejneru podáním ze dne 3. 2. 2012, aniž by zde blíže specifikoval, kdy k umístění došlo (dojde). Obecní úřad v návaznosti na to vyšel ze záznamů o místním šetření a za umístění kontejnerové buňky „v majetku stavební firmy P. s. CZ“ vyměřil platebními výměry žalobci místní poplatek i za období předcházející (od 30. 7. 2011). Doměření poplatku za období předcházející uvedenému oznámení zpochybnil žalobce v odvolání proti platebním výměrům tak, že v roce 2011 žádný zábor veřejného prostranství neuskutečnil a nemůže mu být proto účtován, resp. že v roce 2012 má být poplatek předepsán až od 3. 2. téhož roku. Žalovaný v napadených rozhodnutích reagoval na odvolací námitky žalobce pouze tak, že zábor pozemku dokládá záznam o místním šetření, resp. tak, že z „oznámení“ žalobce datum záboru neplyne, tudíž není zřejmé, o jakou dobu se mu jednalo, a opětovně odkázal na provedený záznam o místním šetření.

Krajský soud v Praze považuje pro projednávanou věc za naprosto stěžejní, že zákon o místních poplatcích (§ 4 odst. 2) i vyhláška obce Oseček č. 2/2008 (čl. 19) vymezují poplatníka daného poplatku identicky, a to tak, že je jím právnická či fyzická osoba, která užívá veřejné prostranství způsobem uvedeným v zákoně (vyhlášce). Jinak řečeno, kritériem určení toho, kdo je poplatníkem daného poplatku, je užívání veřejného prostranství a nikoliv to, kdo je vlastníkem věci na veřejném prostranství umístěné či kdo tam takovou věc umístil (to mohou být pouze kritéria pomocná, pokud není zřejmé, kdo prostranství fakticky využívá). Má-li být účel zpoplatnění užívání veřejného prostranství ve smyslu předpokládaném zákonem zachován, je zcela nezbytné, aby správní orgány měly předně postaveno najisto, kdo veřejné prostranství užívá, a je tedy poplatníkem předmětného poplatku. V rámci řízení

o doměření poplatku se přitom musí jednat o prvotní a zcela nezbytnou součást úvahy správce daně, neboť je to právě poplatník, kterému jsou ze strany správního orgánu dodatečným výměrem závazně stanoveny veřejnoprávní povinnosti. Jak přitom v projednávané věci plyne ze shora reproduktovaného správního spisu, obecní úřad i žalovaný vycházel při určení poplatníka toliko ze záznamů o místním šetření, z nichž ovšem pouze plyne, že daný zábor byl uskutečněn kontejnerovou buňkou v majetku výše označené právnické osoby, aniž by z nich jakkoliv plynulo, že by veřejné prostranství bylo využíváno právě žalobcem. Pokud jde o oznámení žalobce ze dne 3. 2. 2012, je pravdou, že toto neobsahuje uvedení data, od kdy žalobce veřejné prostranství užívá, nicméně jak je zcela zjevné z jeho podání učiněných v průběhu dalšího řízení (viz zejm. odvolání proti prvnímu z vydaných platebních výměrů), žalobce výslovně namítl, že zábor veřejného prostranství před podáním „ohlášení“ neuskutečnil, a poplatek mu tedy neměl být účtován. Z výše uvedeného tedy podle zdejšího soudu jasně plyne, že v dané věci existovaly zcela zjevné pochybnosti o tom, kdo je poplatníkem místního poplatku, přičemž se jednalo o pochybnosti takového charakteru, že bylo na místě, aby se správní orgány (bez ohledu na detailnost námitek žalobce) z úřední povinnosti alespoň pokusily vzniklé pochybnosti odstranit a zabývaly se jednotlivými kritérii pro určení toho, kdo je poplatníkem (prokazování užívání předmětné buňky, vlastnictví buňky či původce jejího umístění na veřejném prostranství). Vzniklé pochybnosti ostatně bylo možno poměrně snadno odstranit jednoduchou výzvou žalobci, aby upřesnil své „oznámení“ jak z hlediska osoby poplatníka, tak z hlediska přesného vymezení období záboru veřejného prostranství. Nelze tedy než konstatovat, že skutkový stav, z něhož v projednávané věci správní orgány vycházely, vyžaduje zásadní doplnění. Pokud snad správní orgány nastíněná skutková zjištění učinily, nemají tato jejich zjištění jakoukoliv oporu v předloženém správním spise či v odůvodnění jejich rozhodnutí. Pokud pak podanou žalobou dotčený subjekt (žalobce) skutková zjištění správních orgánů zpochybňuje, je soud nucen obě napadená rozhodnutí žalovaného bez jednání zrušit a věci vrátit žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pokud jde o návrh žalovaného doplnit dokazování výsledkem svědka, účastníka místního šetření, k tomu je nutno uvést, že skutečnosti uvedené v záznamu o místním šetření nebyly mezi účastníky sporné. Hodlal-li pak žalovaný výsledkem uvedené svědka doložit skutečnosti v předchozím řízení dosud nezjišťované, je k výše uvedenému nutno ještě dodat, že ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s. umožňuje, aby soud dokazování prováděl, nicméně není a nemůže být úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat to, co měl již před nimi učinit správní orgán (srov. Jemelka, L. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2013, str. 635). Ostatně samotná skutečnost, že by žalovaný ještě v řízení před soudem usiloval o doplnění zjištění skutkového stavu, svědčí o tom, že o úplnosti zjištění skutkového stavu má pochybnosti.

Krajský soud v Praze si je samozřejmě vědom skutečnosti, že žalobce je (byl v době vydání napadených rozhodnutí) jednatelem a jediným společníkem společnosti Polabská stavební CZ, a stejně tak si je vědom organizačních či technických omezení obecního úřadu malé obce při zjišťování skutkového stavu (určení poplatníka místního poplatku). Výše uvedené však nemůže ospravedlnit uložení poplatkové povinnosti subjektu, u něhož nelze na základě skutečností plynoucích ze správního spisu ani s určitou mírou pravděpodobnosti

dovodit, zda poplatníkem za sporná období (30. 7. 2011 - 31. 12. 2011, resp. 1. 1. 2012 - 3. 2. 2012) byl či nikoliv. Výše uvedené platí tím spíše, že podle § 115 odst. 1 daňového řádu může i v rámci odvolacího řízení odvolací orgán (tedy odborný aparát krajského úřadu) provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal.

Nad rámec výše uvedeného soud ještě dodává, že nemohl přehlédnout, že v rámci správního spisu je sice založen i přípis obecního úřadu datovaný dnem 7. 2. 2012 (tedy cca 1 týden před vydáním prvního z platebních výměrů) adresovaný žalobci, v němž se uvádí, že místní poplatek bude částečně vyměřen i za rok 2011, a to s ohledem na záznam o místním šetření ze dne 30. 7. 2011, součástí správního spisu již ovšem není jakýkoliv záznam či doklad o tom, kdy a zda vůbec byl tento přípis žalobci doručen. Soud je v tomto ohledu nucen upozornit na to, že pokud žalovaný zmiňuje strohost odvolacích námitek žalobce, čemuž odpovídá odůvodnění napadených rozhodnutí, není vůbec zřejmé, zda se žalobce mohl seznámit s podklady, které k vydání rozhodnutí vedly, resp. zda měl vůbec povědomí, z jakých podkladů správní orgány vycházely. V tomto ohledu soud upozorňuje na nutnost zachování možnosti daňového subjektu (žalobce) seznámit se s provedenými důkazy a jejich hodnocením (srov. § 92 odst. 7 s. ř. s.), resp. na požadavky plynoucí z ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, podle něhož *„provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků“*. Za těchto okolností tedy lze jen stěží vyčítat žalobci, že až v rámci podané žaloby upozorňuje na důkazy, které neuplatnil v řízení před správními orgány. Jinak řečeno, pokud by žalobce neměl zachovánu možnost seznámit se s provedenými důkazy (zjištěnými skutečnostmi), resp. učinit svůj důkazní návrh, jednalo by se nepochybně o vadu řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by taktéž musela soud vést ke zrušení napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v částce 23.000 Kč. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 6.000 Kč a v odměně zástupce ve výši 17.000 Kč. Tato odměna se skládá ze dvou úkonů právní služby po 3.100 Kč ve dvou původně samostatně vedených řízeních, tedy 4 x 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, žaloba – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013] a jednoho úkonu právní služby po 3.100 Kč [replika k vyjádření žalovaného – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 5 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. dubna 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová